

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

RUI ZINK

Instalarea fricii

Traducere din portugheză de
MICAELA GHÎTESCU

HUMANITAS
fiction

Redactor: Raluca Popescu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Andreea Niță, Cecilia Laslo
DTP: Emilia Ionașcu, Carmen Petrescu

Tipărit la Fedprint

RUI ZINK

A INSTALAÇÃO DO MEDO

© Rui Zink, 2012

By arrangement with Literarische Agentur Mertin Inh.

Nicole Witt e.K., Frankfurt, Germany

All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2015, pentru prezenta versiune românească

ISBN 978-973-689-882-2

Descrierea CIP este disponibilă la

Biblioteca Națională a României.

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0372 743 382 / 0723 684 194

I.
VIZITATORII

*Când regele de fildes era în pericol,
Ce mai conta carnea și oasele
Surorilor, mamelor, copiilor?*

Ricardo Reis¹

¹ „Jucătorii de șah“, în Fernando Pessoa, *Opera poetică*, traducere de Dinu Flămând, Humanitas Fiction, București, 2011, p. 213. (N. tr.)

Femeia e în pielea goală, pentru ce are de făcut în clipa aceea îi este mai ușor așa – când sună la ușă.

Femeia e tulburată. Nemișcată: căprioară încremenită în lumina farurilor pe șosea. Inima îi bate mai tare. Femeia se gândește. Sau încearcă să se gândească.

Sună din nou. Primul lucru care-i dă prin gând femeii e că trebuie să se încălțe. Nu să se îmbrace; să se încălțe. Stupid? Asta e. Omul nu știe niciodată cum reacționează. Și tot în pielea goală, și tot desculță, se duce la ușă să tragă cu urechea.

Femeia nu știe ce să facă. O fi cineva cu reclame? Un vecin? Poștașul? Mai rău: or fi *ei*?

Copilul. Femeia se duce după el în cameră, îl trezește, îi pune degetul pe buze. *Sst, scumpule, trebuie să taci din gură. Crezi că ai să poți? Cum am mai făcut și în celelalte dăți.*

Femeia zâmbeste văzând consimțământul copilului atât de ascultător și-i spune să se ascundă în baie. Și, mai ales, să nu facă zgomot. Femeia aproape că se pierde într-o efuziune de tandrețe, dar nu e momentul acum. Sună iar. După ce s-a asigurat că băiatul s-a ascuns și că nu va face zgomot, femeia ezită și ia un levier pe care îl sprijină de ușa dublă. Pe urmă se duce în vârful picioarelor la bucătărie,

găsește un halat și un șorț, își pune halatul și leagă șorțul deasupra. Pe urmă își dă seama că e prea mult și scoate șorțul. Din nou soneria, de astă dată mai insistentă. Femeia e gata să deschidă. Își dă seama că este desculță. Sună iar. Femeia dă fuga să-și pună niște papuci și pân-dește prin vizor.

Încă mai spera că erau jos, dar nu, urcaseră deja. Cineva le-a deschis ușa imobilului. Sau or fi avut vreun speraclu cu care descuie ușile dinspre stradă? Orice e posibil în vremurile astea. Lumea s-a întors cu susu-n jos. Și nu pentru că i-ar arde de prostii. Lumea e cu susu-n jos pentru că e cu susu-n jos.

Soneria, din nou. Cineva bate cu nodurile degetelor în ușă. Ca și cum nodurile degetelor ar spune:

Deschide, știm că ești acasă, orice vei spune poate fi folosit împotriva dumitale...

În pragul ușii, doi bărbați. Unul în costum și cravată, elegant, zvelt, cu nas și buze fine, cu o geantă diplomat în mână. Celălalt mai bondoc, cu o mutră respingătoare, cu salopetă și cu o trusă de scule ținută de un braț de fier.

— S-scuzați, eram la mașina de spălat, n-am auzit...

De cum a spus asta, femeia a și înțeles că nu era o minciună bună. Din bucătărie nu se auzea nici un zgomot de la mașina de spălat.

Bărbații se uită la femeie ca și cum nu s-ar uita la femeie.

Ciudat. Bărbații nu au un aer amenințător. Dimpotrivă. Cel în costum chiar pare vorbăreț; celălalt, da, e mai necioplit, greoi, absent.

— Bună ziua, dragă d-oamnă, spune cel în costum, cu aerul său vorbăreț. Am venit să instalăm frica.

— F-frica?...

Cel în costum își ia un aer de mirare retorică:

— Nu ați fost anunțată?

Bărbatul ridică din sprâncene a mirare.

Femeia își mușcă buzele:

— Trebuie azi neapărat? Pentru că voiam să...

Vorbărețul la costum, deși circumspect, e ferm:

— Doamnă, progresul nu așteaptă. E spre binele țării.

— Înțeleg. Numai că nu eram pre...

Bărbatul în costum are un aer dezamăgit:

— Doar n-o să-mi spuneți că vă opuneți binelui țării.

— Eu...

— Sau progresului.

— ...

— Sau fricii.

Femeia își mușcă buzele:

— Nu. Sigur că nu...

Femeia ar fi trebuit să înțeleagă încă de la început că bărbatul la costum, elegant și vorbăreț, nu va ceda. Și nu, nu cedează:

— Știți că instalarea fricii e un obiectiv patriotic. Directiva nr. 359/13. Hotărârea 8: „Toate familiile trebuie să aibă frica instalată în termen de 120 de zile“. Cunoașteți hotărârea, nu-i așa?

— Păi...

— Și directiva?

— Da...

— E importantă. O hotărâre memorabilă. Crucială pentru buna funcționare. Este crucial pentru binele tuturor ca instalarea fricii să se facă din timp și metodic, iar termenele să fie respectate.

Femeia, tic nervos, își netezește părul cu degetele. Unii ar vedea asta ca pe un gest de seducție sau ca manifestare subconștientă a interesului erotic feminin. Nu neapărat.

Bărbatul elegant și, după cum se vede, bun vorbitor continuă:

— Înțelegeți, nu-i așa?

— Păi...

Bărbatul zâmbește. Deși încă tânăr, știe să fie paternalist:

— Spuneți că înțelegeți, dragă doamnă.

— Vreți ca eu?...

Bărbatul ridică din umeri:

— Protocolul.

Femeia își strânge părul între degetul arătător și cel mare:

— Păi... Sigur...

Celălalt, tehnicianul urâcios, pare să înainteze. Poate că nici nu s-a urnit din loc, încă nu au trecut de pragul ușii, dar dă senzația că înaintează. Masa acestui om e o amenințare tăcută.

Elegantul bun vorbitor ridică din umeri. Cel puțin pare să-și strângă umerii. Un gest subtil, aproape imperceptibil. Ori subtila sugerare a unui gest care nu are nevoie de concretizare ca să se concretizeze:

— Vedeți cine decide, dragă doamnă... e spus explicit în protocol. Cetățeanul care, la a treia încercare, nu confirmă că a înțeles instrucțiunile poate și trebuie (subliniez pe *trebuie*, ca să vă dați seama că n-avem nimic personal cu dumneavoastră) să devină obiectul cuvenitei admonestări fizice, la alegere dintre cele prevăzute prin lege, conform deciziei echipei de instalare.

Celălalt are un rictus sinistru, ca o semilună cu colțurile în sus. Se scarpină la vintre. Să fie un mesaj subliminal, explicit, ori doar, pur și simplu, lipsă de educație? În comparație cu acest bătăran, vorbitorul e tot numai temenele.

Însă nu mai puțin neliniștitor:

— Înțelegeți. Înțelegeți, nu-i așa? Noi îndeplinim doar niște ordine. Sigur că înțelegeți. Instalarea fricii e spre binele dumneavoastră. Spre binele tuturor. Înțelegeți asta, nu-i așa?

Femeia consimte. Ce altceva poate să facă? Ce altceva poate să facă decât să consimtă?

Bunul vorbitor șoptește, contrar regulilor unui sufleur confruntat cu o divă uitucă:

— Spuneți că da, dragă doamnă.

— D-da...

Fața bunului vorbitor se destinde, e parcă ușurat.

— Foarte bine, dragă doamnă. Atunci înseamnă că putem intra.

Femeia pare să nu priceapă. E normal. Bunul vorbitor zâmbește. Femeia se gândește, la asta se gândesc întotdeauna: oare dacă nu le-aș da voie, tot ar putea să intre?

Oi fi comis vreo eroare fatală? par să spună ochii femeii.

Bunul vorbitor zâmbește. Întotdeauna adoră partea asta. Îndoiala. Se gândesc. Se gândesc întotdeauna.

Să se gândească.